

TILSYNSUTVALGET FOR DOMMERE

KLAGE FRA A, PÅ SORENSKRIVER B, X TINGRETT. SAK NR 8/05.

Tilsynsutvalget har i møte 14. mars 2005 truffet vedtak i ovennevnte klagesak.

Vedtaket er truffet av følgende medlemmer; Anne Lise Rønneberg, leder, Jon Høyland, Halvor Kjølstad, Trine Buttingsrud Mathiesen og Inger Lise Gjerv. Sistnevnte møtte som vararepresentant for Wenche Frogn Sellæg, som hadde forfall.

Ved brev av 19. januar 2005 har A inngitt klage på sorenskriver B. A, som tidligere var advokat men nå har avsluttet sin advokatvirksomhet, representerte en periode C. Klagen har utspring i samme saksforhold som tilsynsutvalgets klagesak 66/04, klage fra C på samme dommer. Utvalget traff i den saken vedtak den 12. desember 2004, der klagen ikke førte frem. Utvalget har ikke nå funnet det nødvendig å innhente ny uttalelse fra sorenskriver B, da han tidligere har uttalt seg om de aktuelle saksforhold i forbindelse med behandlingen av nevnte klagesak. B er orientert om klagen. A har knyttet sin klage direkte til klagesak nr 66, og utvalget legger til grunn at de saksopplysninger som knytter seg til denne, også kan legges til grunn her.

Saksforholdet er det samme som i utvalgets sak nr 66. Her gjengis i korthet følgende:

C, som har vært representert av advokat A, er en av flere eiere av en fast eiendom i kommune. Skattefogden i begjærte i desember 1993 tvangsauksjon over C's andel av eiendommen. Saken ble oversendt namsretten (nå tingretten) og fikk saksnr Tvangssalg ble besluttet av namsretten i juli 1994, og saken ble oversendt til namsmannen for gjennomføring. Av ulike grunner som det antas unødvendig å gå inn på her, ble salget aldri gjennomført. Den 3. juni 1998 sendte namsmannen saken tilbake til namsretten, under henvisning til at toårsfristen for avholdelse av tvangsauksjon var oversittet, jf tvangsfullbyrdelsesloven § 5-11 andre ledd.

Etter dette ble behandlingen av 1993-saken innstilt, idet Skattefogden i tok ut ny begjæring om tvangssalg.

A har i hovedsak vist til følgende:

Saken fra 1993 ble aldri formelt avsluttet. Bl.a. har C fremsatt et saksomkostningskrav som fortsatt er ubehandlet. Etter å ha gitt en forholdsvis utførlig redegjørelse for sakskomplekset, anføres bl.a. følgende:

”Hvorfor saken ikke ble formelt avsluttet er for meg ukjent. I brev av 21.02.02 – 22.0302 – 03.05.02 . 25.06.02 . 10.07.02, som alle vedligger i fotokopi, ba jeg X namsrett om en avklaring av disse forhold. I sistnevnte brev ba jeg også uttrykkelig om at det fremsatte saksomkostningskrav ble avgjort. Bl.a. unlatelsen av dette, og det forhold at sak nr. ikke var avsluttet ble også anført i brev av 23.01.03 til X tingrett, der bl.a. sorenskriveren

ble påstått ugild. Påstanden om inhabilitet ble ikke tatt til følge, og X tingrett v/sorenskriveren unnlot å behandle nevnte anførsler.

Noen redegjørelse for hvorfor sak nr..... ikke er formelt avsluttet er pr. dato ikke gitt, ei heller forklaring på hvorfor saksomkostningskravet ikke er avgjort.”

Dersom utvalget ikke vil gjenoppta og behandle C`s klage på ny, bes A`s brev betraktet som klage fra ham over at X tingrett ved sorenskriveren ikke har besvart hans henvendelser om en avklaring og behandling av kravet.

Tilsynsutvalget for dommere ser slik på saken:

Tilsynsutvalget finner ikke grunn til å ta sak 66/04 opp til fornyet behandling, og behandler derfor A`s henvendelse av 19. januar 2005 som en selvstendig klagesak. Som det fremgår innledningsvis, er sorenskriver B orientert om klagen, uten at utvalget direkte har bedt om noen ny uttalelse.

Utvalget legger til grunn at saken er klar for behandling. Slik saken er opplyst, finner utvalget det åpenbart unødvendig å høre partenes muntlige forklaringer, jf. domstolloven § 238 andre ledd andre setning. Ingen av partene har heller bedt om dette.

Det følger av domstolloven § 237 fjerde ledd at dommeren må klages inn for tilsynsutvalget innen tre måneder etter at det påklagede forhold fant sted, eller etter at klageren ble kjent eller burde vært kjent med dette forholdet. Det er opp til utvalget selv å avgjøre om det vil ta opp til behandling en klage når denne fristen er utløpt. Under enhver omstendighet gjelder det en absolutt frist på ett år, jf samme bestemmelse. Etter dette tidspunktet har utvalget ikke anledning til å behandle saken.

Tilsynsutvalget legger til grunn at A`s klient ved sin daværende prosessfullmektig fremmet et omkostningskrav for X namsrett i august 1998, og at dette var ubehandlet pr 10. juli 2002. Det vises til advokat A`s brev av 10. juli 2002 til X namsrett, som er oversendt til tilsynsutvalget. Det foreligger ingen dokumentasjon for hva som senere eventuelt er skjedd, men klagerens pretensjon om at kravet fortsatt er ubehandlet er ikke motsagt av sorenskriveren.

På tidspunktet for innsendelse av klagen var det gått ca seks år siden kravet ble fremsatt. Av de opplysninger som foreligger i C`s klagesak, utvalgets sak nr 66/04, fremgår det at det har vært flere dommere som har behandlet saken, herunder dommerfullmektiger som for lengst har sluttet. Mye tyder på at det har vært mange og muligens til dels komplekse spørsmål som har vært til behandling. Og de har åpenbart vært til behandling ved flere domstoler og i flere instanser. A skriver selv om dette i sitt brev av 19. januar 2005 følgende:

”Skattefogdens første begjæring ble tatt ut i 1993, den andre i 1998. Den første fikk han stanset, den andre behandles fortsatt. I den tid som har gått er saken, p.g.a. X tingretts langvarige, mangelfulle og lemfeldige saksbehandling, blitt unødig omfattende og kompleks. Denne behandling har jeg i brev til tingretten og den av denne oppnevnte medhjelper, samt i stevning, anke, kjæremål og prosesskrift, så vel til X tingrett, som til X lagmannsrett, Y tingrett, Y lagmannsrett og Høyesterett, søkt å gjøre rede for. Resultatet av alt dette har imidlertid, bortsett fra medhold i et kjæremål, gitt føye positivt resultat for C.

Den oppnevnte medhjelper og X tingrett har konsekvent nektet å hensynta konkret påviste feil i deres lovforståelse og å innrette sin saksbehandling etter dette. Hva angår de øvrig nevnte rettsinstanser så er saken blitt så uoversiktlig at jeg tviler på at disse har sett det hensiktsmessig å sette seg inn i hele sakskomplekset. For meg fremstår det dessverre som om C, med alle sine detaljerte anførsler, i det store og hele er blitt oppfattet som en utidig kverulant og at resultatene derfor er blitt deretter.”

De brev A har vedlagt klagen til tilsynsutvalget, omhandler særlig saken fra 1998, men også 1993-saken, og det siste er av juli 2002. Tilsynsutvalget har imidlertid merket seg opplysningen om at han igjen skal ha etterlyst en formell avslutning av 1993-saken i et brev av 23. januar 2003. I mangel av annen dokumentasjon legger utvalget til grunn at dette er siste gang denne del av saken har vært etterlyst eller iallfall nevnt av klageren.

Denne klagesaken reiser bl.a. spørsmål om når domstollovens klagefrist på ett år begynner å løpe i tilfelle hvor det påklagede forhold gjelder en unnløstelse. Lovens forarbeider (NOU 1999: 19 og Ot.prp. nr 44 (2000-2001) kommenterer ikke dette spørsmålet. I utgangspunktet vil det være naturlig å legge til grunn at fristen løper så lenge unnløstelsen vedvarer. Det er likevel utvalgets oppfatning at det i et tilfelle som dette må foretas en helhetsvurdering, hvor det påklagede forholds karakter samt spørsmålet om hvor lang tid som er gått før klagen ble inngitt, må være tungtveiende momenter.

Utvalget finner det ikke nødvendig å ta endelig stilling til om lovens klagefrist er utløpt i dette tilfellet, idet utvalget under ingen omstendighet finner det tilstrekkelig godtgjort at sorenskriver B personlig kan bebreides så sterkt at det gir grunnlag for disiplinærreaksjon. Tilsynsutvalget viser til følgende:

Det som er gjenstand for klage i denne klagesaken, er sorenskriverens unnløstelse av å besvare advokat A`s brev. Hvis man legger til grunn at A siste gang purret på svar i januar 2003, er det nå gått to år fra dette tidspunkt og til klagen ble innsendt. Tilsynsutvalget kan vanskelig se det annerledes enn at A etter dette må ha ansett korrespondansen som avsluttet. A har hatt all foranledning til å fortsatt etterlyse svar, noe han ikke har gjort. Når klageren etter dette har forholdt seg passiv, er det vanskelig å bebreide sorenskriveren hans unnløstelse av å svare, iallfall i slik grad at det gir grunnlag for disiplinærreaksjon.

Utvalget har vurdert å innhente uttalelse fra sorenskriveren, men har i lys av den svært lange tiden som er gått, jf ovenfor, og som er avgjørende for utvalgets standpunkt, ansett det unødvendig.

Etter dette har Tilsynsutvalget for dommere fattet slikt enstemmig

vedtak:

Det er ikke grunnlag for disiplinærtiltak mot sorenskriver B.

* * * * *

Tilsynsutvalgets vedtak kan ikke påklages etter forvaltningslovens regler. Partene i saken kan bringe utvalgets vedtak inn for tingretten ved søksmål. Søksmålsfristen er to måneder etter at partene ble underrettet om vedtaket. Det vises nærmere til domstolloven § 239.